

ชุมชนท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ท่องเที่ยววิถีไทย
เก๋ไก๋
สไตส์
ลึกซึ้ง

มากะดีเจ้อ เมอกะคึดฮอด อุ่นไอรักชาวไทยบ้านภู

อรกานต์ จามรمان...เรื่อง อดุล ตันทโกสัย...ภาพ

แสงแรกแห่งรุ่งอรุณที่ลอดผ่านช่องหน้าต่างเรือนไม้หลังเก่า
ปลุกสาวน้อยต่างถิ่นให้ตื่นจากห้วงนิทรา เธอก้าวลงจากเตียงไม้
พลันตระหนักถึงนาฬิกาแห่งการจากลาที่กำลังไล่หลัง สองเท้าก้าวพาร่างกาย
ไปหยุดยืนริมหน้าต่างบานนั้น แล้วภาพของการเป็นส่วนหนึ่งในบ้านผู้ไทย
ก็ค่อย ๆ ฉายชัดขึ้นบนฉากแห่งความทรงจำขณะที่ยิ้มมองออกไป
ยังทางคอนกรีตสายเล็กในหมู่บ้านที่ทอดตัวสู่ทางหลวงชนบท
อันเป็นเส้นทางที่นำเธอมายังสถานที่แห่งนี้...บ้านภู

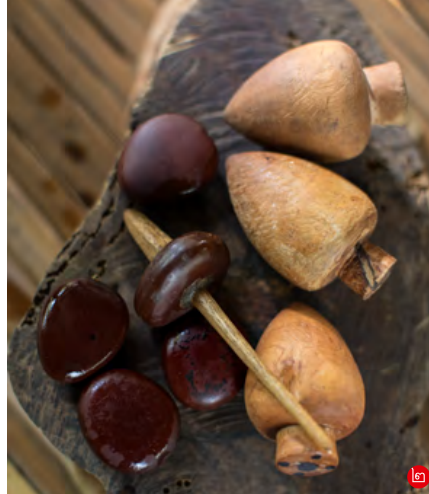
Welcome to Ban Phu, Home of the Phu Thai

Auragarn Jamornman...Story
Adul Tanthakosai...Photographs

Phu Thai is an ethnic group who migrated from the left bank of the Mekong River to the area of Amphoe Nong Sung, Mukdahan province, at the present. It is evident that Ban Phu is a home enriched with cultural heritage that has long been inherited from one generation to another for more than one hundred years. For tourists who are looking for "Cultural Tourism in the Homestay Style", at Ban Phu, you will find the warmth and friendliness of the host here. Apart from talking to the people in the community and learning their beliefs, legacy, and customs, you can experience and get to know the simple lifestyle of the Phu Thai villagers through various kinds of activities in daily life; for example, almsgiving in the morning, eating authentic dishes, dressing in local clothes, transplanting rice seedlings, farming in the way of the self-sufficient economy, doing basketry, dyeing with natural colors, weaving, etc. It will be a memorable experience once you blend in with the Phu Thai community.

เซลฟี่เก็บภาพความทรงจำที่เมื่อครั้งหนึ่ง
คนต่างถิ่นได้มีร่วมกับชาวผู้ไทยบ้านภู

๑...

“มาเล่นเต๋ว ๆ” เสียงเจื้อยแจ้วของบรรดาเด็กน้อยในชุดพื้นเมือง ประยักตี่เชื้อเชิญคนต่างถิ่นที่ออกอาการสอสนอกสนใจการเล่นของพวกเขา เด็กน้อยหญิงชายต่างตั้งใจสอนผู้ถูกเชื้อเชิญให้ปั่นลูกข่างที่คนรุ่นปู่รุ่นตาทำให้ แทนที่จะจวนจจ่ออยู่กับหน้าจอสื่อเหลี่ยมอย่างเงียบ ๆ เจกเช่นวิถีของเด็กยุคสังคมก้มหน้า

รอยยิ้มและเสียงหัวเราะเฮฮาปรากฏขึ้น เมื่อลูกข่างไม้สีนวลของพี่สาวกระเด็นกระดอนไปนอนนิ่งติดโคนต้นไม้ใหญ่อย่างไม่เป็นท่า ขณะที่ลูกข่างไม้สีเข้มของเด็ก ๆ วัยชนกลับปั่นเร็วและแรงจนทำให้เกิดหลุมเล็ก ๆ บนพื้นดินทรายข้างลานวัฒนธรรมที่กำลังจะคลาคล่ำไปด้วยชาวผู้ไทยที่สวมใส่เครื่องแต่งกายอันเป็นเอกลักษณ์ในบรรยากาศพาแลง ซึ่งเป็นงานเลี้ยงต้อนรับแขกบ้านแขกเมือง

ขบวนแห่ต้อนรับตั้งแต่ยาวเรียงรายอยู่บนถนนหน้าวัด เมื่อฉาบโหม่ง และกลองตุ้ม เริ่มต้นประโคมเคาะตีเป็นจังหวะ บรรดาแม่ ๆ ก็ต่างเยื้องย่างก่ายรำร่างกาย ฟ้อนรำตามท่วงทำนอง

บ้างถือไม้ไผ่ลำปล้องยาว ปลายไม้แขวนกะด้า (ตะกร้า) พร้อมทำท่าแหยไข่มดแดง บ้างร่อนสวิง บ้างยกยอ แล้วทำท่าจับปลาใส่ลงข้อง บ้างก็ถือเคียวเกี่ยวรวงข้าวสีทอง แבקพิน หาบฝ้าย ใครไม่มีอุปกรณ์ที่ต้องรับผิดชอบ ก็พอรำกันไปตามอริยาค้อยอย่างสนุกสนาน ภาพจำลองวิถีชีวิตชาวผู้ไทยบ้านภูปรากฏขึ้นในกิริยาท่าทางและอุปกรณ์ประกอบการฟ้อนรำ

กลางลานวัฒนธรรม บายศรีสดสวยด้วยสีสันของไม้ดอกที่สอดแซมรายล้อมด้วยมวลหมู่ผู้ไทยร่วมร้อยชีวิต เปลวเทียนไหววูบบนยอดบายศรี

ดับลง หลังหมดสูตรเริ่มบทสวดบูชาพระรัตนตรัย ไข่ต้มและข้าวเหนียวอันเป็นสัญลักษณ์แทนอาหารที่เมื่อกินแล้วจะได้มีเรี่ยวแรงและมีความสุขความเจริญถูกวางลงในอุ้งมือเรียวยาว แล้วคำอวยพรรับขวัญก็ถูกถ่ายทอดพร้อมการบรรจงผูกเงื่อนสายสิญจน์รอบข้อมือสูขวัญผู้มาเยือน

“ฮ้ายกวาดหนี ดึกกวาดเท้า ผูกแขนยก ชักแขนเอ้า เอ้า มาเย้มเย้น คามเจ็บอย่าให้ได้ คามไช้อย่าให้มี เทอแต่มีความสุขความเจริญ สุขภาพแข็งแรง เจริญหน้าที่การงาน โทะฮ้ายอย่ามาพาน มารฮ้ายอย่ามาผ่า ให้เจ้ามีอายุ วรรณัง สุขัง พลึง เดื่อ”

นาทีเคลื่อนคล้อยเพียงสั้น ๆ ข้อมือเล็กนั้นก็เต็มไปด้วยสายสิญจน์ของบรรดาแม่ ๆ พ่อ ๆ ที่ต่างทยอยเข้ามารับขวัญผู้ที่เดินทางมาแสนไกล แกงหวายใส่กระบั้ง แกงฟัก แจ่วซ้อม พร้อมข้าวเหนียวนุ่มละมุนกรุ่นหอมจากแหล่งปลูกข้าวชั้นดีอย่างหนองสูง ถูกยกมาตั้งตรงหน้า ทันทีที่ต่อมรับรสสัมผัสน้ำแกงหวายที่วันนี้แม้ครัวแกงใส่กระบั้ง หรือกระบอกไม้ไผ่ ซึ่งเป็นอาหารผู้ไทยที่หาากยากให้ลองชิม รสชมของหวายก็เริ่มแผ่ซ่านไปทั่วปาก แต่กลิ่นไ่ก่ย่างหอมชวนใจและกลิ่นไม้ไผ่เผาไฟนั้นชวนให้ต้องดักชดอีกหลายช้อน ทำให้ได้สัมผัสกรอบกรอบของผักหวานป่าและยอดมะพร้าวหวานพอปะแล่ม ๆ ช่วยทำให้แกงกลมกล่อมขึ้น

การละเลียดชิมอาหารพื้นถิ่นที่ให้รสสัมผัสต่างจากข้าวราดแกงแถบหน้าปากซอยบ้าน นับเป็นประสบการณ์ที่หาไม่ได้ภายในท้องถิ่นบ้านตน คืออีกเสน่ห์หนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๒...

เสียงฟืมสับสลับลายของเส้นฟุ้งกระสวยที่ตัดขวางกับเส้นยืนของผ้าไหมผืนสวย คล้ายเป็นจังหวะต้อนรับคนที่มาแวะเยี่ยมเยียน**กลุ่มทอผ้าไหมบ้านภู** ซึ่งเป็นหนึ่งในฐานการเรียนรู้ในโปรแกรมเสริมที่นำสนใจของไฮมสแตย์

ผ้าทอฝีมือชาวบ้านภูถูกคล้อยกวอดลวดลายที่ละผืน ๆ พร้อมกับการบอกเล่าเรื่องราวของผ้าไหมบ้านภู โดย**แม่สำหรับ งานไว** ประธานกลุ่มทอผ้าไหม

“ผ้าไหมบ้านภูนี้เคยทอดถวายสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร ท่านก็ชอบลายผ้าอยู่ผืนหนึ่ง ถามว่ามีอีกไหม ให้ทอให้ได้ไหม ซึ่งก็คงความปลื้มใจให้กับชาวบ้านภูเราจนทุกวันนี้”

ลายดอกสา ลายดอกสร้อย ลายนาค ลายดอกกระบวน ลายขอ เป็นลายที่ชาวบ้านนิยมนำมามัดประกอบลายตามความคิดสร้างสรรค์

“ผ้าไหมมัดหมี่กินเวลานานกว่าจะได้ออกมาเป็นผืน แค่มัดลาย ย้อมสีนี้ถ้าทำเร็วสุดก็ตั้งอาทิตย์หนึ่ง เพราะมัดหนึ่งครั้งก็ย้อมได้หนึ่งสีเอง ผ้าที่มีหลายสีก็ต้องทำอย่างนี้หลายครั้ง แล้วเส้นไหมถึงจะพร้อมสำหรับการทอ โดยทั่วไปผืนหนึ่งก็ใช้เวลาสักประมาณหนึ่งเดือนจึงจะแล้วเสร็จ” แม่สำหรับบอก

นอกจากกระบวนการทอผ้าไหมที่เป็นงานของใครของมันแล้ว ยังมีเรื่องของการตลาด การจัดหาวัตถุดิบทั้งไหมบ้านและไหมโรงงาน การดูแลความต้องการของตลาดว่าต้องการสินค้าประเภทไหนเป็นพิเศษ ซึ่งสมาชิกกลุ่มฯ พร้อมเข้ามาช่วยเหลือดูแล

ถัดไปไม่ไกลจากที่ทอผ้าไหม **แม่ประคอง รัตนคำ และแม่กฤษณา กลางประพันธ์** กำลังสาละวนสอดไม้ทรวงยาวที่ร้อยเส้นฝ้ายเส้นไว้ ขัดเข้า

กับเส้นยืนที่ถูกมัดวนเก็บลายไว้ด้วยแถบ ซึ่งมีลักษณะเป็นแผ่นไม้สี่เหลี่ยมจัตุรัส เจาะรูทั้งสี่มุม

แถบที่มีเส้นฝ้ายเส้นหรือเส้นไหมร้อยเข้ากับรูทั้งสี่มุมจะถูกนำมาวางเรียงรายตามความกว้างที่ต้องการ ปลายวัสดุที่ใช้ทอจะถูกพันเข้ากับปลายก็ทอแถบทั้งสองด้าน หลังซึ่งเส้นยืนให้เหยียดตรง แผ่นแถบทั้งหมดจะถูกหมุนเพื่อเก็บลาย ซึ่งในขั้นตอนนี้จะต้องมีสองคนจึงจะหมุนแถบได้อย่างพร้อมเพรียงเพื่อให้เก็บลายได้อย่างสวยงาม

ในอดีตการทอแถบเป็นเทคนิคการทอประคองของพระสงฆ์ เนื่องจากเป็นการทอที่ให้ชิ้นงานที่ทนทานต่อการใช้งานระยะยาว แต่ปัจจุบันพัฒนามาใช้เทคนิคนี้ในการทอผ้าพันคอที่ดูทันสมัย ถูกใจผู้บริโภค โดยเฉพาะคนญี่ปุ่น ได้หัววัน และเกาหลี

“ลองทำไหมละ” แม่ ๆ ทั้งสองเชื้อเชิญคนต่างถิ่นที่กำลังตั้งอกตั้งใจสังเกตการสอดไม้เส้นฟุ้ง ขณะที่มือสอดสอดไม้เส้นฟุ้ง ผิดบ้าง ถูกบ้าง ก็แห่ยกกันไป จากคนแปลกหน้าก็กลายเป็นคนรู้จัก แลกเปลี่ยนเรื่องราวต่าง ๆ ระหว่างกันอย่างสนุกสนาน คล้ายว่าวสนทนาเล็ก ๆ ถูกเปิดขึ้นโดยอัตโนมัติ

“ผ้าทอแถบผืนหนึ่งใช้เวลาทำเต็มที่สามวัน ให้สวยเนี้ยบก็ต้องใช้ทั้งสี่คนทอ ถามว่ามันคุ้มค่าไหมที่ขายได้ราคาสูง จริง ๆ แล้วไม่มีคำว่าคุ้ม ไม่คุ้มในเรื่องเงินจากภูมิปัญญา แต่กำไรที่เราได้คือความสุขจากการทำงานด้วยกัน”

ทางด้านบรรดาแม่ ๆ ที่บ้างก็นั่งอ้าวฝ้ายเอาเมสิดออก บ้างก็นั่งขัดฝ้ายให้ฟูเป็นปุย บ้างก็นั่งเข็นฝ้ายให้เป็นหลอดสำหรับปั่นฝ้าย ต่างสรวลเสเฮฮาอย่างสนุกสนาน

ประเพณีโบราณของชาวผู้ไทยอย่างการช่วงเข็นฝ้าย ถูกหยิบยกขึ้นมาเล่าในวสนทนา ขณะที่**แม่พามี น้อยทรงค์** กำลังสอนสาวน้อยต่างถิ่นให้ปั่นฝ้ายเข้าหลอด

การย้อมเส้นฝ้ายด้วยสีธรรมชาติ

แม่ ๆ ที่บ้านภูพยายามสอนคนต่างถิ่นให้รู้จักวิถีชีวิตของพวกเขาอย่างตั้งใจ

การอ้วฝ้ายเพื่อแยกเบ็ดออกจากเนื้อฝ้าย

วิถีชีวิตการทอผ้า อาชีพที่ก้าวไกลไปกับกาลานา

“แต่ก่อนโอกาสจะมาเจอมาจับกันมันไม่ง่ายอย่างเดี๋ยวนี้นี้ ผู้บ่าวจะได้เจอผู้สาวสวย ๆ ที่หนึ่งก็ช่วงงานบุญ ไม่ก็ช่วงลงช่วงเข็นฝ้าย ลงช่วงนี้ส่วนใหญ่จะทำที่ลานวัด ไม่ก็ลานบ้านตอนค่ำ ๆ สมัยก่อนไม่มีไฟฟ้า ก็ต้องตั้งไฟเอา ข้างหน้าหลาเข็นฝ้ายเราก็จะมีไฟกองหนึ่ง ถ้าผู้บ่าวจะมาจับก็จะไปหาฟืนมาเติมให้ จะได้คุยกันต่อนาน ๆ ก็ให้จับกันในสายตาผู้ใหญ่ นั่นแหละ” แม่พามีเล่าอย่างออกรสชาติจนทำให้คนต่างถิ่นนี้ก็สนุกสนานกับประสบการณ์ตรงของแม่พามี

“อ้อย ดูว่าให้ดูทาง ดูนางให้ดูแม่ ถ้าจะเบิ่งแท้ ๆ ก็ให้ไปดูถึงยาย ถ้าตาทุกไม่ถึงแจ้ ตาแพไม่ถึงว่า บิให้ได้ไฟ เราก็ต้องขยันแต่ !” แล้วเสียงหัวเราะก็ดังลั่นครึกครื้นเฮฮาไปทั่ววงสนทนา (คือผู้ชายจะมาดูเราถึงรุ่นแม่ รุ่นยายว่าทำงานได้หรือไม่ ถ้าทอผ้ายังไม่ถึงมุม ถึงว่า ทำอะไรไม่ได้ก็ไม่ต้องแต่งงาน เราก็ต้องขยันทำให้เป็นสิ)

เลยลึกเข้าไปจากบริเวณที่ตั้งวงสนทนาเมื่อครู่ เตาย้อมฝ้ายติดไฟคว้นลอยฟุ้ง ขณะที่**แม่บุญเต็ม นามเหลา** กำลังคนวัดดูดิบสำหรับย้อมสีจากธรรมชาติ อันได้แก่ ดอกไซ้ตาน ใบและเปลือกของต้นมะม่วง แผลงมัน อยู่หลังม่านคว้นนั้น กลิ่นหอมของวัดดูดิบทั้งสามก็ลอยมาแตะจมูก กลิ่นของมันคล้ายพวกไม้สนไม้พรทให้ความรู้สึกผ่อนคลาย หากไม่นับรวมกลิ่นคว้นที่ฟุ้งขึ้นเป็นระลอกอย่างต่อเนื่อง

“กลุ่มผ้าฝ้ายเราจะใช้แต่สีธรรมชาติย้อม ไม่ใช่เคมี เพราะคำนึงถึงการสวดมนต์ที่อาจมีสารพิษ ถ้าอยากได้ผ้าสีเข้ม เดินชัดมากขึ้น ก็ทำได้สองอย่าง คือต้มพวกเปลือกไม้ ดอกไม้ให้มันขึ้น สีก็จะออกมากขึ้น หรือจะย้อมสักสองสามครั้งก็ได้ และถ้าอยากได้ผ้าสีหม่นลงมาหน่อยก็เอาไปหมักโคลน ซึ่งจะทำให้ผ้ามันขึ้นด้วย” แม่บุญเต็มอธิบายอย่างใจเย็น พร้อมชวนให้ช่วยคนวัดดูดิบที่คายสีสวยอยู่ในกระทะใบเตียง ก่อนจะให้น้ำเส้นฝ้ายลงไปแช่ ๆ แก้ว ๆ สลับกับยกขึ้นเพื่อไม่ให้ฝ้ายสีต่าง

๔...

ภาพแสงอาทิตย์อัสดงทอดแสงไล่ทุ่งนาเขียวขจีในอ้อมกอดของภูจ้อก้อ ภูหินเหล็กไฟ และภูผาขาว ปรากฏขึ้นบนฉากแห่งจินตนาการ สาวน้อยต่างถิ่นอดเสียตายไม่ได้ที่ครั้งนี่ยังไม่มีโอกาสได้ไปตำนาน หรือเดินลัดเลาะป่าโปร่งขึ้นภูจ้อก้อไปเก็บเห็ด เก็บผักหวานป่า อันเป็นอาชีพหลักที่มีมาแต่ดั้งเดิมของชาวบ้านภู

การมาเยือนคราวหน้าอาจต้องเผื่อเวลากว่าสามวันจึงจะเพียงพอต่อการสัมผัสเสน่ห์แห่งวิถีชีวิตชาวผู้ไทยอย่างลึกซึ้ง

สองมือเรียวยาวประนมจรดหว่างคิ้ว ก่อนสาวน้อยต่างถิ่นจะค่อย ๆ โน้มตัวลงก้มกราบพระพุทธรูปในเรือนไม้หลังเก่า ลากลับถิ่นฐานบ้านเกิดอันเป็นจุดหมายปลายทางเริ่มต้นของความทรงจำ

ขณะที่พาหนะสี่ล้อบนทางคอนกรีตสายเล็กกำลังเคลื่อนตัวสู่ทางหลวงชนบท บ้านเรือนที่คั่นตาในระยะเวลาสามวันที่หมู่บ้านแห่งนี้ก็เหมือนถูกเลื่อนลบตาไปที่ละหลังสองหลัง

“ให้ไปดีมาดี ผู้อยู่ให้มีชัย ผู้ไปให้มีโชค แต่ต้องมีความสุขความเจริญ” เสียงอวยพรแว่วชัดในความทรงจำ ดังกำลังย้ำว่า *“มากระดีเจ้า เมอกะคิดฮอด...บ้านภู”*

๑. ช่วงเวลาแห่งศรัทธาในทุกเช้าของชาวบ้านภู
๒. ขอเป็นสาวผู้ไทยหนึ่งวัน
๓. ยินดีที่ได้รู้จักกับสาวน้อยผู้ไทยบ้านภู
๔. สักการะขอพรก่อนจากลาบ้านภู

๓...

ม่านหมอกลอยต่ำและอากาศฉ่ำเย็นช่วงเช้ามีดคลุ่มหมู่บ้านภูไว้ตั้งเมืองในฝันอันสงบงาม ถนนทางเข้าหมู่บ้านกรุ่นอวลสายศรัทธาด้วยภาพพระสงฆ์และสามเณรที่เดินเรียงรายเป็นแถวยาวกำลังรับบาตรที่ชาวบ้านภูต่างตั้งใจตื่นมาตระเตรียมไว้แต่เช้านี้

น้องเอื้อง-อโนทัย ยิ่งกำแหง และน้องการัด-ศดานันท์ สุนทรส สองสาวน้อยผู้ไทยบอกกับผู้มาเยือนจากต่างถิ่นว่า ข้าวเหนียวอุ่น ๆ หอมกรุ่นในกระติบนี้พวกเธอเป็นคนหุงเองเมื่อเช้า พลังเอ่ยชวนคู่สนทนาให้ใส่บาตรด้วยกัน

ความอบอุ่นที่ได้ร่วมบุญกันแผ่ซ่านในใจตลอดทางเดินที่ทอดยาวไปยัง**วัดศรีนันทาราม** วัดประจำหมู่บ้านอันเป็นศูนย์รวมจิตใจของคนผู้ไทยบ้านภูมาแต่เก่าก่อน

ลิ้มเก่าตั้งตระหง่านไม่หวั่นเกรงต่อการเปลี่ยนผ่านของกาลเวลาเกือบร้อยปีที่แม้จะทรุดโทรมไปบ้าง ทว่าคือเสน่ห์แห่งความงดงามของสถาปัตยกรรมสไตล์ฝรั่งเศส ฝีมือช่างฉวยจากฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง

ภายในลิ้มเก่าที่มุงหลังคาด้วยไม้แป้น มี**พระเจ้าใหญ่** พระพุทธรูปดินจิ๋วบ้านคู่เมืองของชาวบ้านภูประดิษฐานผินพระพักตร์ไปทางทิศตะวันตกเช่นเดียวกับด้านหน้าโบสถ์ ยามนั่งอยู่หน้าพระประธานนั้น รอบตัวเงียบสงบและเย็นสบาย ต่างจากอากาศภายนอกที่เริ่มมีอุณหภูมิสูงขึ้นตามองศาการเคลื่อนตัวของดวงอาทิตย์

แม่สำหรับ งานโถ
ประธานกลุ่มทอผ้าไหมบ้านภู

เป็นความภูมิใจของแม่นะ ที่ได้ทอผ้าไหมลายแก้วมุกดาซึ่งเป็นลายผ้าประจำจังหวัดผืนแรกที่คิดค้นขึ้นใหม่โดยกลุ่มทอผ้าไหมบ้านภูหน่วยงานในจังหวัดก็สั่งผ้าไปตัดเครื่องแบบกันสร้างการรับรู้และชื่อเสียงของหมู่บ้านเล็ก ๆ นี้ได้ในระดับประเทศ โดยในหนึ่งผืนก็จะประกอบด้วยลายที่เกี่ยวกับจังหวัดทั้งสิ้น เช่น ลายจอกแจ็ก แทนแม่น้ำโขง ลายนาคน้อยแทนพญานาค ลายดอกขำงิ้วแทนดอกไม้ประจำจังหวัด ลายดวงแก้วแทนหอแก้วมุกดาหาร และกำหนดสีฟ้าคราม สีประจำจังหวัด ให้เป็นเส้นยืน สิ่งที่ยากคือการทำให้ได้มาตรฐาน ใช้เวลาอยู่สองปี

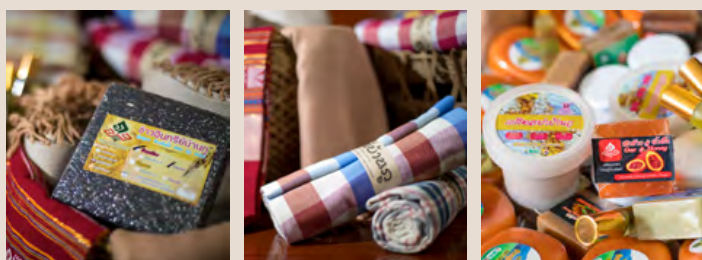
แม่บุญฮู้ ไตรยวงค์
เจ้าของ “ป่าเตย ผ้าฝ้าย” สินค้าโอท็อปบ้านภู

ป่าเตยภูมิใจทุกครั้งที่ได้เอาผ้าฝ้ายฝีมือพี่น้องบ้านเราไปออกงาน ได้รายได้เข้าชุมชนอย่างงานโอท็อปกับงานเที่ยวเมืองไทยนี้ไปทุกปี คนที่มาดูเขาก็ชอบ บ้างก็มาเหมาซื้อเป็นสิบ ๆ ผืน เอาไปเป็นของฝาก แต่กว่าจะมาเป็นวันนี้ของป่าเตยก็ผ่านร้อนผ่านหนาวมาเยอะกว่าจะประสบความสำเร็จได้ขนาดนี้

น้องเอื้อง-อโนทัย ยิ่งกำแหง
น้องการัด-ศดานันท์ สุนทรส
ตัวแทนเยาวชนบ้านภู

อยากให้นักท่องเที่ยวได้มาเห็นวิถีชีวิตวัฒนธรรมของเรา แรก ๆ ที่พวกหนูใส่ชุดผู้ไทยไปฟ้อนก็เขินที่ถูกมอง แต่สักพักก็ชิน รู้สึกว่าที่เขามองคือเขาให้ความสนใจมากกว่าจะมองแบบดูถูกว่าแปลก ตอนนี้รู้สึกภูมิใจที่เรามีส่วนในการอนุรักษ์วัฒนธรรมผู้ไทยค่ะ ในอนาคตอยากจะใช้สื่อออนไลน์สื่อสารประชาสัมพันธ์ให้คนสนใจอยากเข้ามาเที่ยวมาพักที่โฮมสเตย์มากขึ้น แล้วยังใช้เป็นช่องทางขายสินค้าของบ้านภูด้วยค่ะ

ผลิตภัณฑ์ชุมชนจากวัตถุดิบท้องถิ่น

ผ้าไหม ผ้าฝ้าย ผ้าขาวม้าทอมือ
ข้าวไรซ์เบอร์รี่อินทรีย์
สมุนไพรข้าว มะขาม น้ำผึ้ง ขมิ้นชัน ถั่วดาวอินคา
เกลือสปา
ครีมพอกหน้ามะขาม
พืชมะนาว

คู่มือการเดินทาง

🚗 ไปแควเลอ (ไปอย่างไร)

จากตัวเมืองมุกดาหารใช้ทางหลวงหมายเลข ๑๒ (สมเด็จ-มุกดาหาร) แยกเข้าทางหลวงหมายเลข ๒๓๗๐ (หนองสูง-นิคมคำสร้อย) ที่อำเภอหนองสูง ขับต่อไปอีกประมาณ ๗ กิโลเมตรถึงบ้านภู

🍴 กั้นผิเหลอ (กินอะไร)

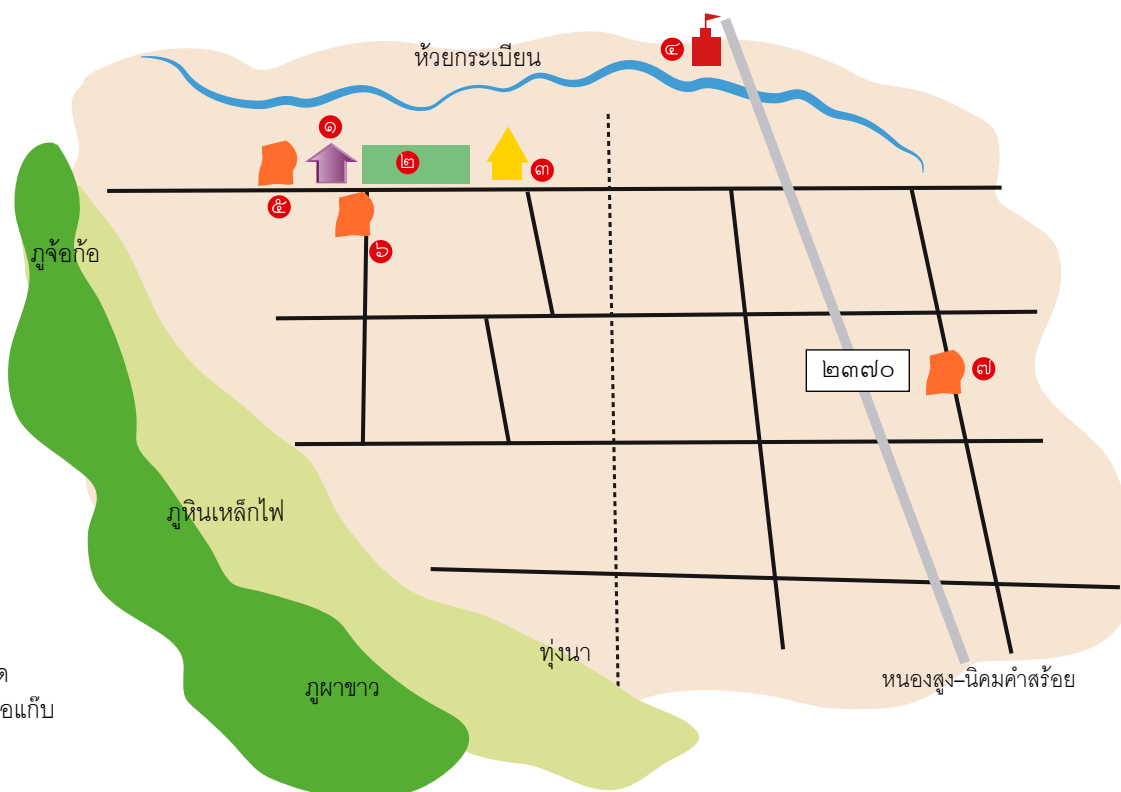
โฮมสเตย์บ้านภูมีอาหารพื้นบ้านผู้ไทยให้ได้ลิ้มลอง เช่น แกงหาวยใส่กระบั้ง แกงไข่มดแดง เป็นต้น

🏠 นอนอยู่เช่า (นอนที่ไหน)

โฮมสเตย์บ้านภู
อาจารย์ถวัลย์ ผิวขำ โทรศัพท์ ๐๘ ๗๒๓๐ ๑๕๙๙
อาจารย์บุญธรรม แก้วศรีนวม
โทรศัพท์ ๐๙ ๔๓๐๗ ๙๖๖๕

ขอขอบคุณ

กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม
สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดมุกดาหาร
คุณรัชดาวัลย์ สมโภชน์พงศ์
ผู้อำนวยการกลุ่มส่งเสริมศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม
อาจารย์พนใจ นครชัย
รองประธานสภาวัฒนธรรมอำเภอหนองสูง
คุณช่อเพชร วิเศษศรี
นักวิชาการวัฒนธรรมชำนาญการ อำเภอหนองสูง
อาจารย์ถวัลย์ ผิวขำ
ประธานกรรมการโฮมสเตย์บ้านภู
อาจารย์บุญธรรม แก้วศรีนวม
รองประธานโฮมสเตย์บ้านภู
และชาวผู้ไทยบ้านภูทุกคนที่ไม่อาจกล่าวถึงได้หมด ณ ที่นี้
สำหรับการอำนวยความสะดวกและความช่วยเหลือ
ในการเก็บข้อมูลและภาพถ่ายในการจัดทำสารคดีเรื่องนี้

แผนผังบ้านภู

๑. ศูนย์เรียนรู้ชุมชน
๒. สำนักงานวัฒนธรรม
๓. วัดศรีนันทาราม
๔. โรงเรียนบ้านภู
๕. ผ้าฝ้ายหมักโคลน
๖. กลุ่มทอผ้าฝ้ายลายขิด
๗. กลุ่มทอผ้าไหมและทอเก็บ